

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของ Bsptc ต่ออัตราการคงอยู่” เพื่อการพัฒนาแนวทางแก้ไขปัญหามาเพื่อป้องกันการหลุดออกจากระบบการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. พัฒนาโปรแกรมติดตามอย่างใกล้ชิดโดยครูที่ปรึกษา
2. ประเมินผลต่อการลดอัตราการหลุดจากระบบ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพานที่ส่งผลต่ออัตราการคงอยู่ของผู้เรียน" มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาโปรแกรมติดตามอย่างใกล้ชิดโดยครูที่ปรึกษา 2) ประเมินผลต่อการลดอัตราการหลุดจากระบบ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1-3 และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1-2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.94 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

5.1.1 ระดับการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน

การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.46) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

1. ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.58) อยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะการจัดทำระเบียนสะสม (Profile) ของผู้เรียน และการเยี่ยมบ้านนักเรียนทุกราย
2. ด้านการคัดกรองผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยรองลงมา ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.62) อยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะการจำแนกกลุ่มผู้เรียนตามเกณฑ์ (ปกติ เสี่ยง มีปัญหา) และการจัดทำข้อมูลสารสนเทศรายบุคคล
3. ด้านการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.55) อยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมโฮมรูม การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน และการให้คำปรึกษาเบื้องต้น
4. ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหามีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.60) อยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะการเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยง การประสานกับผู้ปกครองเมื่อพบปัญหา และการส่งต่อผู้เรียนที่มีปัญหาซับซ้อน
5. ด้านการส่งต่อ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 0.67) อยู่ในระดับมาก แต่ต่ำกว่าด้านอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะการส่งต่อภายใน (พบครูที่ปรึกษา/ผู้บริหาร) และการส่งต่อภายนอก (หน่วยงานเฉพาะทาง)

5.1.2 อัตราการคงอยู่ของผู้เรียน

อัตราการคงอยู่ของผู้เรียนวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน ระหว่างภาคเรียนที่ 2 ปี 2568 ถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2569 พบว่า

1. **อัตราการคงอยู่โดยรวม** ร้อยละ 93.8 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (ร้อยละ 90)
2. **จำแนกตามระดับชั้น:**
 - ปวช.1 มีอัตราการคงอยู่ ร้อยละ 91.2
 - ปวช.2 มีอัตราการคงอยู่ ร้อยละ 94.5
 - ปวช.3 มีอัตราการคงอยู่ ร้อยละ 96.1
 - ปวส.1 มีอัตราการคงอยู่ ร้อยละ 92.8
 - ปวส.2 มีอัตราการคงอยู่ ร้อยละ 97.4
3. **สาเหตุของการออกกลางคัน:** สาเหตุหลัก 3 อันดับแรก ได้แก่ (1) ปัญหาทางเศรษฐกิจ/ฐานะครอบครัว (38.7%) (2) ย้ายตามผู้ปกครอง (24.2%) (3) ปัญหาส่วนตัว/ปรับตัวไม่ได้ (18.5%)

5.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนกับอัตราการคงอยู่

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนกับอัตราการคงอยู่ของผู้เรียน พบว่า

1. การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการคงอยู่ของผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.672$)
2. เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการคงอยู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรียงลำดับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากมากไปน้อย ดังนี้
 - ด้านการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน ($r = 0.715$)
 - ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล ($r = 0.694$)
 - ด้านการป้องกันและแก้ไข้ปัญหา ($r = 0.658$)
 - ด้านการคัดกรองผู้เรียน ($r = 0.621$)
 - ด้านการส่งต่อ ($r = 0.543$)
3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่ร่วมกันพยากรณ์อัตราการคงอยู่ของผู้เรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ด้านการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน และด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 58.4 ($R^2 = 0.584$)

5.2 อภิปรายผล

จากการสรุปผลการวิจัยเรื่อง "การดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพานที่ส่งผลต่ออัตราการคงอยู่ของผู้เรียน" มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

5.2.1 ระดับการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน

ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพานโดยรวมอยู่ในระดับมาก สะท้อนให้เห็นว่าวิทยาลัยให้ความสำคัญกับการดูแลผู้เรียนอย่างเป็น

ระบบ สอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2560) ที่กำหนดให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาทุกแห่งต้องมีระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันและพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้เรียน

ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคลที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด แสดงให้เห็นว่าครูที่ปรึกษาและฝ่ายปกครองของวิทยาลัยฯ ได้ให้ความสำคัญกับการทำความเข้าใจผู้เรียนเป็นรายบุคคลผ่านกิจกรรมต่างๆ เช่น การเยี่ยมบ้าน การจัดทำระเบียบสะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทิสนา แคมมณี (2562) ที่กล่าวว่า การรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคลเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาและการช่วยเหลือผู้เรียนอย่างตรงจุด อย่างไรก็ตาม ด้านการส่งต่อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่นๆ ชี้ให้เห็นถึงข้อจำกัดในการดำเนินงาน โดยเฉพาะการส่งต่อภายนอกไปยังหน่วยงานเฉพาะทาง เช่น นักจิตวิทยา หน่วยงานบำบัดยาเสพติด หรือหน่วยงานสงเคราะห์ต่างๆ ซึ่งอาจเกิดจากการขาดเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก หรือข้อจำกัดด้านงบประมาณและบุคลากร สอดคล้องกับการศึกษาของ ชลลดา ทองทวี และคณะ (2565) ที่พบว่า สถานศึกษาอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการส่งต่อผู้เรียนที่มีปัญหาซับซ้อน เนื่องจากขาดหน่วยงานรองรับที่ชัดเจนในพื้นที่

5.2.2 อัตราการคงอยู่ของผู้เรียน

อัตราการคงอยู่ของผู้เรียนโดยรวมที่ร้อยละ 93.8 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานของ สอศ. (ร้อยละ 90) แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการบริหารจัดการและการดูแลผู้เรียนของวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน อัตราการคงอยู่เพิ่มขึ้นตามระดับชั้นที่สูงขึ้น (ปวช.1 มีอัตราการคงอยู่ต่ำสุด) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Tinto (2017) ที่อธิบายว่า ผู้เรียนในปีแรกของการศึกษาเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงสุดต่อการออกกลางคัน เนื่องจากต้องเผชิญกับการปรับตัวทั้งด้านการเรียน เพื่อนใหม่ และสภาพแวดล้อมใหม่ สาเหตุหลักของการออกกลางคันคือปัญหาทางเศรษฐกิจ ซึ่งสะท้อนถึงสภาพสังคมและเศรษฐกิจของพื้นที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยเฉพาะในเขตอำเภอบางสะพานที่ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพประมงและเกษตรกรรม รายได้ไม่แน่นอน สอดคล้องกับข้อมูลของสำนักงานสถิติจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (2566) ที่ระบุว่า คริวเรือนในพื้นที่อำเภอบางสะพานมีรายได้เฉลี่ยต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของจังหวัด การออกกลางคันด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจนี้จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขด้วยการหาทุนการศึกษาและการสนับสนุนด้านค่าใช้จ่ายอื่นๆ

5.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนกับอัตราการคงอยู่

ผลการวิจัยที่พบว่า การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการคงอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($r = 0.672$) ยืนยันสมมติฐานที่ว่า การดูแลช่วยเหลือผู้เรียนที่ดีส่งผลให้ผู้เรียนคงอยู่กับสถานศึกษามากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562) ที่ระบุว่า ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลไกสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการออกกลางคัน ด้านการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนที่มีความสัมพันธ์กับอัตราการคงอยู่สูงที่สุด ($r = 0.715$) และเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านของผู้เรียน เช่น กิจกรรมโฮมรูม กิจกรรมชุมนุม ชมรม กิจกรรมกีฬา และกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสถานศึกษา (Sense of Belonging) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนอยากอยู่ต่อ สอดคล้องกับทฤษฎีของ Maslow (1970) ที่กล่าวว่า มนุษย์ต้องการความรักและการยอมรับจากผู้อื่น การที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ได้รับ

การยอมรับจากเพื่อนและครู ทำให้ความต้องการนี้ได้รับการตอบสนอง ด้านการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคลมีความสัมพันธ์กับอัตราการคงอยู่ในระดับสูง ($r = 0.694$) และเป็นตัวพยากรณ์อันดับรองลงมา สะท้อนให้เห็นว่า การที่ครูรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล ทำให้สามารถเข้าใจปัญหาและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างลึกซึ้ง สามารถให้ความช่วยเหลือได้ตรงจุด และสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Astin (2016) ที่พบว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับบุคลากรในสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับครูที่ปรึกษา มีผลอย่างมากต่อการตัดสินใจคงอยู่หรือออกจากสถานศึกษา ด้านการส่งต่อที่มีความสัมพันธ์กับอัตราการคงอยู่ต่ำที่สุด อาจเนื่องมาจากเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่ใช้กับผู้เรียนกลุ่มน้อยที่มีปัญหาซับซ้อน ซึ่งหากดำเนินการได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ก็จะช่วยให้ผู้เรียนกลุ่มเสี่ยงกลับมาคงอยู่ได้ แต่หากไม่สามารถส่งต่อได้ทันทั่วทั้งผู้เรียนกลุ่มนี้ก็จะออกกลางคันในที่สุด การที่ด้านนี้มีค่าเฉลี่ยต่ำและมีความสัมพันธ์กับอัตราการคงอยู่ต่ำ จึงเป็นประเด็นที่ต้องเร่งพัฒนา

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนและเพิ่มอัตราการคงอยู่ของผู้เรียนวิทยาลัยเทคนิคบางสะพาน ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. กำหนดนโยบายการดูแลผู้เรียนกลุ่มเสี่ยงเชิงรุก: วิทยาลัยควรกำหนดนโยบายที่มุ่งเน้นการดูแลผู้เรียนกลุ่มเสี่ยง โดยเฉพาะผู้เรียนชั้น ปวช.1 ซึ่งมีอัตราการคงอยู่ต่ำที่สุด โดยจัดให้มีระบบพี่เลี้ยง (Mentoring System) ที่ให้รุ่นพี่ช่วยดูแลรุ่นน้อง และจัดกิจกรรมปฐมนิเทศที่เข้มข้นต่อเนื่องตลอดภาคการศึกษาแรก เพื่อช่วยให้ผู้เรียนปรับตัวได้เร็วขึ้น
2. จัดตั้งกองทุนช่วยเหลือผู้เรียนด้อยโอกาส: จากสาเหตุการออกกลางคันอันดับหนึ่งคือปัญหาทางเศรษฐกิจ วิทยาลัยควรจัดตั้งกองทุนช่วยเหลือผู้เรียนที่ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างเป็นระบบ โดยร่วมมือกับสมาคมผู้ประกอบการและครู ศิษย์เก่า และสถานประกอบการในพื้นที่ เพื่อจัดหาทุนการศึกษาและสนับสนุนค่าใช้จ่ายที่จำเป็นแก่ผู้เรียน
3. พัฒนาเครือข่ายการส่งต่อทั้งภายในและภายนอก: ผู้บริหารควรกำหนดนโยบายการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกอย่างเป็นรูปธรรม เช่น โรงพยาบาลบางสะพาน (ด้านสุขภาพจิต) สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด (ด้านสงเคราะห์) และสถานีตำรวจภูธรบางสะพาน (ด้านความปลอดภัย) เพื่อให้การส่งต่อผู้เรียนที่มีปัญหาซับซ้อนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับครูที่ปรึกษาและฝ่ายปกครอง

1. เพิ่มประสิทธิภาพการรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล: ครูที่ปรึกษาควรใช้ข้อมูลจากการเยี่ยมบ้านและระเบียบสะสมให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยนำมาจัดทำแผนการดูแลผู้เรียนรายบุคคล (Individual Care Plan) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนกลุ่มเสี่ยง และควรมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่องทุกภาคเรียน

2. พัฒนาทักษะการให้คำปรึกษา: เนื่องจากด้านการส่งเสริมและพัฒนาความสัมพันธ์กับอัตรากำลังอยู่สูงที่สุด ครูที่ปรึกษาควรได้รับการพัฒนาทักษะการให้คำปรึกษาเบื้องต้น (Basic Counseling Skills) เพื่อให้สามารถช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจได้อย่างเหมาะสม โดยจัดให้มีการอบรมเชิงปฏิบัติการอย่างน้อยปีการศึกษาละ 1 ครั้ง
3. จัดกิจกรรมโฮมรูมอย่างมีคุณภาพ: ควรปรับปรุงกิจกรรมโฮมรูมให้มีความหมายและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น โดยเน้นกิจกรรมที่สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับผู้เรียน และระหว่างเพื่อนร่วมชั้น เช่น กิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ กิจกรรมเสริมสร้างทักษะชีวิต และกิจกรรมสร้างแรงบันดาลใจ

5.3.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน

1. พัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศ: ควรพัฒนาระบบฐานข้อมูลผู้เรียนที่เชื่อมโยงระหว่างฝ่ายต่างๆ เช่น ฝ่ายทะเบียน ฝ่ายปกครอง ครูที่ปรึกษา และฝ่ายแนะแนว เพื่อให้สามารถติดตามดูแลช่วยเหลือผู้เรียนได้อย่างทันทั่วถึง โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาช่วยในการจัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล
2. เสริมสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง: ควรจัดกิจกรรมที่สร้างการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ เช่น การประชุมผู้ปกครองชั้นเรียน การเยี่ยมบ้านอย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง และการจัดตั้งช่องทางสื่อสารระหว่างครูที่ปรึกษากับผู้ปกครองผ่านแอปพลิเคชันไลน์ (LINE) เพื่อติดตามความก้าวหน้าและปัญหาของผู้เรียนร่วมกัน
3. จัดตั้งทีมสหวิชาชีพในสถานศึกษา: ควรจัดตั้งทีมสหวิชาชีพ (Multidisciplinary Team) ภายในสถานศึกษา ประกอบด้วย ครูที่ปรึกษา ครูแนะแนว ครูพยาบาล และผู้บริหาร เพื่อร่วมกันวางแผนและดำเนินการช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหาซับซ้อน ก่อนส่งต่อไปยังหน่วยงานภายนอก

5.4 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการคงอยู่: ควรมีการวิจัยเชิงลึกเพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการคงอยู่ของผู้เรียน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) หรือการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) กับผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงและผู้เรียนที่กลับเข้าสู่ระบบการศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสาเหตุและแนวทางการช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพ
2. วิจัยและพัฒนาแบบการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนที่เหมาะสมกับบริบทอาชีพศึกษา: ควรมีการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เพื่อสร้างแบบการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนที่เหมาะสมกับบริบทของวิทยาลัยเทคนิค โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการส่งต่อผู้เรียนที่มีปัญหาซับซ้อน และทดลองใช้รูปแบบดังกล่าวเพื่อศึกษาประสิทธิผล
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนกับผลลัพธ์อื่นๆ: นอกเหนือจากอัตรากำลังอยู่ ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนกับผลลัพธ์อื่นๆ เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมที่พึงประสงค์ ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) และความสุขในการเรียน เพื่อให้เห็นภาพรวมของคุณภาพผู้เรียนที่ได้รับการดูแลอย่างรอบด้าน

4. วิจัยเปรียบเทียบอัตราการคงอยู่ระหว่างสาขาวิชา: ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบอัตราการคงอยู่ระหว่างสาขาวิชาต่างๆ ภายในวิทยาลัย เช่น สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม สาขาพาณิชยกรรม/บริหารธุรกิจ เพื่อวิเคราะห์หาสาเหตุและแนวทางแก้ไขปัญหาเฉพาะสาขาวิชา
5. ศึกษาประสิทธิผลของมาตรการช่วยเหลือทางการเงิน: ควรมีการวิจัยติดตามผล (Follow-up Study) ผู้เรียนที่ได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากกองทุนต่างๆ ว่าสามารถคงอยู่จนสำเร็จการศึกษาได้หรือไม่ และมีปัจจัยใดบ้างที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนกลุ่มนี้ประสบความสำเร็จ

